

»De har ingenting i Deres Knaphul,« sagde hun.
»Det bruger vi her. Værsgo'!«

Men Torben beholdt baade Blomsten og hendes Haand og trykkede den sidste til sin Mund.

»Jytte —« begyndte han.

Da var det, som om der slog Flammer op omkring hende. Hun følte sit hele Legeme forgaa i Ild.

»Nej — ikke nu! Ikke her!« hviskede hun halvt vredt, halvt bønfaldende; gjorde derpaa med Magt sin Haand fri og skyndte sig bort.

»Hvorhen saa hastigt?« spurgte Moderen; hun stod endnu ved Tebordet og hjalp Hotelkarlen med at lægge Servicet i en Kurv.

»Jeg vil op og hente min Parasol. Solen brænder allerede, saa man er ved at skoldes.«

Da hun noget efter kom ned fra sit Værelse, stod Moderen og Torben i Samtale nedenfor Loggia-Trappen.

»Dihmer indbyder os til en Biltur,« sagde Moderen.
»Hvad siger du?«

»Storartet — siger jeg!«

Og virkelig kunde hun ikke tænke sig noget, der i Øjeblikket passede hende bedre end saadan at fare som en Storm henad Landevejen, bort fra sig selv og sine Tankers Ugleskrig, køre Nattens Spøgelse-Syner ned i Støvet og fylde sig med Trodsens blinde